

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 479/2022-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Zahoráková & Partners, s. r. o., Krasovského 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Renáta Zahoráková, proti príkazu Okresného súdu Bratislava I č. k. 8Tp/52/2021-2-V-OSBAI zo 6. augusta 2021 na domovú prehliadku takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. októbra 2021 doplnenú 2. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) príkazom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8Tp/52/2021-2-V-OSBAI zo 6. augusta 2021. V tejto súvislosti požaduje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a jej príloh vyplýva, že na základe príkazu okresného súdu č. k. 8Tp/52/2021-2-V-OSBAI zo 6. augusta 2021 bola 17. augusta 2021 v byte sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v ktorom má trvalý pobyt, vykonaná vyšetrovateľom odboru kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „vyšetrovateľ“) domová prehliadka, ktorej vykonanie žiadal v rámci právnej pomoci [na základe Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach (dojednaného 20. apríla 1959 v Štrasburgu) a Dohovoru Organizácie spojených národov proti korupcii (dojednaného 31. októbra 2003 v New Yorku] Národný protikorupčný úrad Ukrajiny (ďalej len „protikorupčný úrad“) listom č. k. 10-145/14920 z 24. apríla 2020 zaslaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorá ho na realizáciu odstúpila Okresnej prokuratúre

Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“). Okresná prokuratúra podala návrh na vydanie príkazu okresnému súdu 5. augusta 2021 pod č. I PO-V-17/2020/1101-4.

3. Protikorupčný úrad vedie na Ukrajine trestné konanie od 12. februára 2018 pre trestné činy privlastnenia, sprenevery majetku alebo zmocnenia sa majetku zneužitím služobného postavenia podľa časti 5 čl. 191 Trestného zákonníka Ukrajiny, protiprávneho zmocnenia sa majetku podniku, inštitúcie, organizácie podľa časti 2 čl. 206-2 Trestného zákonníka Ukrajiny, legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa časti 3 čl. 209 Trestného zákonníka Ukrajiny, vytvorenia zločineckej organizácie podľa časti 1 čl. 255 Trestného zákonníka Ukrajiny, podpory členov zločineckých organizácií a utajenia ich činnosti podľa časti 1 čl. 256 Trestného zákonníka Ukrajiny, falšovania dokladov, pečatí, pečiatok a hlavičkových papierov, predaja alebo použitia sfalšovaných dokladov, pečatí, pečiatok podľa časti 2, 4 čl. 358 Trestného zákonníka Ukrajiny a zneužitia moci alebo služobného postavenia podľa časti 1 a 2 čl. 364 Trestného zákonníka Ukrajiny, zo spáchania ktorých je podozrivým aj sťažovateľ, preto mal existovať dôvodný predpoklad, že v byte sťažovateľa sa mohli nachádzať dokumenty v listinnej alebo elektronickej podobe súvisiace s trestnou činnosťou, pre ktorú je toto trestné konanie na Ukrajine vedené.

4. Domová prehliadka bola príkazom okresného súdu nariadená v čase od 00.00 h 17. augusta 2021 do 23.59 h 20. augusta 2021 a vykonať ju mali vyšetrovateľ, príslušníci operatívvy Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, kriminalistický technik a tejto prehliadky sa mali zúčastniť aj štyria príslušníci protikorupčného úradu v zmysle § 540 ods. 3 Trestného poriadku a tlmočník z jazyka ukrajinského do jazyka slovenského.

5. Príkaz na domovú prehliadku bol sťažovateľovi doručený v deň vykonania domovej prehliadky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému príkazu na domovú prehliadku podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, pretože ho považuje za nezákonný a ústavne neudržateľný.

7. Za nesprávne sťažovateľ považuje tak procesný postup okresného súdu, ako aj jeho skutkové závery a predovšetkým ním uplatnenú aplikáciu právnych noriem pri vydávaní napadnutého príkazu. Jeho závery sú podľa sťažovateľa ústavne neudržateľné a nemajú oporu v spise. Už samotná skutočnosť, že príkaz bol okresným súdom vydaný 6. augusta 2021 a k realizácii domovej prehliadky došlo až 17. augusta 2021, teda na jedenásty deň po jeho vydaní, je podľa sťažovateľa prinajmenšom neštandardná.

8. Rovnako ako neštandardnú vníma sťažovateľ akceptáciu nepravdivých skutkových tvrdení a aktivít protikorupčného úradu slovenskými orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj samotným okresným súdom.

9. Sťažovateľ tiež ozrejmil, že Ústavný súd Ukrajiny v roku 2020 (rozhodnutie č. 11-r/2020 zo 16. septembra 2020) vyhlásil časti ukrajinského zákona o zriadení protikorupčného úradu týkajúce sa voľby jeho riaditeľa za protiústavné, preto súčasný riaditeľ protikorupčného úradu bol zvolený do svojej funkcie v rozpore s ukrajinskou ústavou, a tak v celom rozsahu stratil svoju legitimitu. Znamená to, že zo strany generálnej prokuratúry alebo okresného súdu nebolo možné

reflektovať na akékoľvek žiadosti o právnu pomoc z Ukrajiny, ktorá bola realizovaná prostredníctvom riaditeľa protikorupčného úradu alebo ním poverených či splnomocnených osôb. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd o označenom rozhodnutí Ústavného súdu Ukrajiny vedel alebo prinajmenšom vedieť mal.

10. Sťažovateľ poukázal aj na to, že príkaz na domovú prehliadku umožňoval prítomnosť príslušníkov protikorupčného úradu bez uvedenia ich konkrétnych mien, tie mali byť v zmysle zákona presne vymedzené tak v žiadosti protikorupčného úradu, ako aj v návrhu okresnej prokuratúry. Okresný súd ani náznakovo neskúmal, či bol predpoklad, že v dôsledku ich účasti bude výsledok vybavenia dožiadania lepšie vyhovovať potrebám dožadujúcej strany.

11. Sťažovateľ uviedol, že žiadosť o právnu pomoc zo strany protikorupčného úradu bola podaná 24. apríla 2020, pritom k jej realizácii došlo po 15 mesiacoch od jej samotného podania. Podľa sťažovateľa je viac než zrejmé, že údajné riziko zmarenia ostatných procesných úkonov pri údajnej nevyhnutnosti a opodstatnenosti realizácie domovej prehliadky sa rozplynulo realizáciou dožiadania po 15 mesiacov od žiadosti. V tomto smere jednoznačne absentuje princíp subsidiarity a proporcionality.

12. Za nelegitímnu sťažovateľ považuje žiadosť protikorupčného úradu aj z dôvodu, že v čase jej podania nebolo právoplatným rozhodnutie Vrchného protikorupčného súdu Ukrajiny sp. zn. 991/1291/20 z 12. februára 2020, ktoré platilo len jeden mesiac, do 13. marca 2020, následne Vrchný protikorupčný súd Ukrajiny 17. júna 2020 prijal ďalšie rozhodnutie, ktorým predĺžil účinnosť pôvodného rozhodnutia, v dôsledku čoho sa fakticky obnovila účinnosť pôvodného rozhodnutia, ktoré ale už 13. marca 2020 zaniklo. Tým sa mala vytvoriť fiktívna právoplatnosť datovaná na 23. jún 2020. Účelovosť takéhoto postupu zo strany ukrajinských orgánov je podľa sťažovateľa práve v tom, že predmetom opravného rozhodnutia tohto súdu bolo odstránenie obmedzenej platnosti rozhodnutia z výroku pôvodného rozhodnutia.

13. Sťažovateľ poznamenal, že napriek jeho snahe byť nápomocným ukrajinským trestným orgánom v prebiehajúcom trestnom konaní tieto ho cielene ignorujú, resp. vznášajú požiadavku, aby sa dostavil na Ukrajinu bez toho, aby bližšie špecifikovali, na aký účel a v akom procesnom postavení.

14. Pokiaľ sa malo v konaní zistiť, že „*vlastníkmi nerezidentských podnikov... boli* [REDAKOVANÉ]“, sťažovateľ popiera, že by bol niekedy takúto funkciu zastával, o čom detektívi protikorupčného úradu museli vedieť. Z toho dôvodu nemohol byť sťažovateľ „*prešetrovaný*“ ako osoba v postavení verejného činiteľa.

15. Osobitne sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že v žiadosti protikorupčného úradu z 24. apríla 2020 bolo uvedené, že o právnu pomoc žiada v trestnom konaní pod č. 42018000000000300, v ktorej však sťažovateľ bol ako podozrivý vedený až v období od 26. mája 2021 do 7. júla 2021.

16. Podľa názoru sťažovateľa je príkaz okresného súdu nepreskúmateľný aj z dôvodu, že jeho odôvodnenie jasne a zrozumiteľne nepodáva výklad, akými úvahami sa okresný súd spravoval a z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov vo veci rozhodol, a teda na čom založil svoje rozhodnutie. Okresný súd sa nekriticky stotožnil s právnou a skutkovou argumentáciou okresnej prokuratúry, s ktorou sa však dostatočne nevysporiadal. Z príkazu pritom podľa

sťažovateľa vyplýva jednostrannosť v jeho neprospech, ktorá zakladá svojvôľu a takú aplikáciu ustanovení právnych predpisov, ktorá je popretím ich účelu, významu a zmyslu. Preto považuje skutkové a právne závery okresného súdu ako zjavne neodôvodnené a odôvodnenie príkazu za arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Uvádza, že argumentácia okresnej prokuratúry vychádzala z nepravdivých skutkových tvrdení protikorupčného úradu a okresný súd v celom rozsahu rezignoval na zákonný prieskum návrhu, samotný príkaz je koncipovaný nepresne a všeobecne a na mnohých miestach je odôvodnenie príkazu zmätočné, nepresné a nevykonateľné.

17. Odôvodnenie príkazu podľa sťažovateľa neobsahuje žiadnu relevantnú a konkrétne vysvetľujúcu argumentáciu v tom smere, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky pre zásah do ústavou garantovaného práva na súkromie, ktorého integrálnou súčasťou je právo na nedotknuteľnosť a ochranu obydlia a domovú slobodu.

18. Za nesprávne považuje sťažovateľ konštatovanie okresného súdu, že skutky, pre ktoré je vedené trestné stíhanie na Ukrajine, sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Okresný súd v nich videl obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a), písm. b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona, teda na kvalifikované skutkové podstaty konkrétneho trestného činu vymedzeného v osobitnej časti Trestného zákona, ktoré sa priamo normatívne odvolávajú na základnú skutkovú podstatu právne vymedzenú v § 233 ods. 1 Trestného zákona. Odkaz na trestný čin podľa § 233 ods. 2 písm. a), písm. b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona bez uvedenia základnej skutkovej podstaty § 233 ods. 1 Trestného zákona nie je formuláciou trestného činu z dôvodu absencie obligatórnej časti jeho skutkovej podstaty, a to objektívnej stránky. Následkom uvedeného nepochybné neprípustného postupu zo strany okresného súdu je podľa názoru sťažovateľa nezákonnosť príkazu ako celku.

19. Zmätočnosť príkazu na domovú prehliadku mala podľa sťažovateľa byť spôsobená aj tým, že okresný vo výrokovej časti príkaz konštatoval, že domovej prehliadky sa okrem iných zúčastnía aj štyria príslušníci protikorupčného úradu v zmysle § 540 ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 540 ods. 3 Trestného poriadku prítomnosť zástupcov cudzích orgánov a iných osôb na úkone právnej pomoci vykonávanom slovenským orgánom je možná iba na základe súhlasu prokurátora s tým, že súd udeľuje takýto súhlas v prípade, ak bude úkon sám vykonávať. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd úkon domovej prehliadky sám nevykonával, a preto nemal prečo povoľovať prítomnosť príslušníkov protikorupčného úradu na úkone právnej pomoci vykonávanom slovenským orgánom činným v trestnom konaní.

20. Sťažovateľ je toho názoru, že príkaz nesledoval legitímny zámer a účel trestného konania, je nezákonný a nepreskúmateľný a jeho odôvodnenie je zrejme arbitrárne. Sám okresný súd v odôvodnení príkazu konštatuje, že *„sa v uvedenej veci nedá vylúčiť, že pri vykonaní danej domovej prehliadky nebudú nájdené aj iné veci, majúce so stíhaným skutkom súvis“*. V prípade, ak nie sú vopred špecifikované konkrétne *„iné veci“*, ktoré by mohli mať so stíhaným skutkom súvis, potom je viac než logické, že takéto *„iné veci“* počas domovej prehliadky ani nemôžu byť nájdené. Takáto všeobecná, nepresná a navyše nevykonateľná právna konštrukcia zo strany okresného súdu, ktorou odôvodnil potrebu realizácie domovej prehliadky, je v celom rozsahu neprípustná a má za následok nezákonnosť príkazu ako celku.

21. Sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že výroková časť príkazu je v hrubom rozpore s jeho odôvodnením. Zatiaľ čo výroková časť príkazu sa odvoláva na čl. 1 ods. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 4 a čl. 5 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, z jeho odôvodnenia vyplýva súladnosť takéhoto postupu s čl. 1 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 ods. 5 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci, a to napriek tomu, že Európsky dohovor o vzájomnej pomoci neobsahuje čl. 4 ods. 5. Príkaz na domovú prehliadku je tak odôvodnený neexistujúcim ustanovením medzinárodnej zmluvy, ktorá bola pre aplikáciu právnej pomoci v trestných veciach v posudzovanom prípade kľúčovou a ktorá mala prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, čo je neprípustný postup zo strany okresného súdu, ktorého následkom je nezákonnosť príkazu ako celku.

22. Z naznačených pohľadov okresný súd k sťažovateľovi pristupoval neprípustným spôsobom, keď akceptoval nelegitímnu žiadosť predstaviteľov protikorupčného úradu o vykonanie takého invazívneho úkonu, akým domová prehliadka nepochybne je, bez toho, aby si dostatočným spôsobom verifikoval tvrdenie protikorupčného úradu o tom, že je vedené akékoľvek trestné stíhanie proti sťažovateľovi, a legalizovať činnosť cudzích mocenských zložiek na území Slovenskej republiky.

23. S prihliadnutím na všetky uvedené okolnosti sťažovateľ považuje domovú prehliadku a jej predchádzajúci príkaz na jej vykonanie za nelegálny, nelegitímny a neproporcionálny. Je presvedčený, že účel vykonania domovej prehliadky bolo možné dosiahnuť aj inými menej invazívnymi prostriedkami a dostupnými opatreniami, najmä štandardným predvolaním na orgán Policajného zboru alebo výzvou takéhoto orgánu na vydanie veci údajne dôležitej pre trestné konanie.

24. Okresný súd podľa sťažovateľa nedostatočným spôsobom verifikoval skutkové, ako aj právne zdôvodnenia návrhu okresnej prokuratúry, ktoré do odôvodnenia opatrenia nekriticky a v celom rozsahu prevzal. Dôvody uvedené okresným súdom považuje za všeobecné a nekonkrétne, formálne opísané z iných obdobných rozhodnutí.

25. Ani rozsah domovej prehliadky nebol príkazom okresného súdu náležite limitovaný, keďže neobsahoval presnú identifikáciu vecí, na ktoré sa mala domová prehliadka sústrediť a obmedziť. V dôsledku toho boli z bytu sťažovateľa zaistené veci, ktoré neboli predmetom príkazu na domovú prehliadku a týkali sa osobných vecí jeho brata.

26. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol rozsiahlu argumentáciu skutkových okolností svedčiacich o nedôvodnosti podozrení voči nemu v tejto veci. Zvýraznil, že „*nikdy nebol* [redacted]“, ktoré dostali pôžičky od [redacted], a teda nikdy nemal žiadne oficiálne právomoci a nezastával žiadne oficiálne ani iné pozície súvisiace so spolufinancovaním súkromných obchodných spoločností a realizáciou národných projektov, ktoré sú predmetom vyšetrovania na Ukrajine. Preto odôvodnenie príkazu okresného súdu preukázateľne vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu veci, ktoré si okresný súd mohol bez akýchkoľvek pochybností preveriť, a to pred vydaním samotného príkazu.

27. Sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti zopakoval, že príslušníci protikorupčného úradu vytvárajú nepravdivé skutkové tvrdenia, ktoré vydávajú za fakty s cieľom prezentovať pred justičnými a policajnými orgánmi mimo územia Ukrajiny formálne dôvody na to, aby bol

sťažovateľ označený za páchatel'a trestnej činnosti podvodného a korupčného charakteru, aby boli proti tomuto vykonávané invazívne úkony trestného konania nielen na území Ukrajiny, ale aj v zahraničí a aby bol v konečnom dôsledku zaradený na medzinárodný zoznam hľadaných osôb Interpolom. Sťažovateľ je toho názoru, že zo strany príslušníkov protikorupčného úradu dochádza k neustálemu zneužívaniu ich mocenského postavenia. Rovnako sa domnieva, že ukrajinská prokuratúra je voči nemu zaujatá a svoju činnosť realizuje na základe politickej objednávky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

28. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy príkazom okresného súdu č. k. 8Tp/52/2021-2-V-OSBAI zo 6. augusta 2021, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením označeného príkazu, jeho nezákonnosťou, nelegitímnosťou, neproporcionalitou a arbitrárnosťou, najmä tým, že okresný súd pred jeho vydaním neoveril skutkové tvrdenia uvádzané v návrhu na jeho vydanie a neprihliadol ani na rozhodnutia ukrajinských súdnych orgánov majúcich dopad na vec sťažovateľ'a.

29. Ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne ako práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07, III. ÚS 133/2010). Je postačujúce, ak odôvodnenie dá odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam a ak dostatočne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov veci (I. ÚS 241/07, III. ÚS 68/2010, IV. ÚS 210/2020).

30. Poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k príkazom ako forme rozhodnutia v trestnom konaní, ktoré sa uplatňujú aj tam, kde sa rozhoduje o zásahoch do ľudských práv a slobôd (pozri napr. sp. zn. 1 Toš 4/2009, sp. zn. 2 To 1/2012, sp. zn. 5 To 11/2012), ktorú ústavný súd nemá dôvod nijako spochybňovať, možno uviesť, že požiadavky na rozsah alebo kvalitu odôvodnenia príkazov sa odvíjajú aj od štádia trestného konania, v ktorom je príkaz vydávaný, a to v tom zmysle, že v počiatkových štádiách trestného konania nemožno od odôvodnenia príkazov vyžadovať kvalitu odôvodnenia rozhodnutia, ktorým sa trestné konanie finalizuje, pretože orgán činný v trestnom konaní v tomto štádiu konania nedisponuje potrebným množstvom informácií pre odôvodnenie týchto príkazov, pretože informácie dôležité pre trestné konanie často iba na základe týchto príkazov získava.

31. Vo vzťahu k ochrane základného práva na nedotknuteľnosť obydlia je potrebné uviesť, že túto možno považovať za integrálnu súčasť širšie koncipovaného práva na ochranu súkromia. Aj keď sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti nežiada vysloviť porušenie práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), v ktorom je ochrana práva na súkromie sústredená (na porušenie čl. 8 dohovoru upozornil len v texte ústavnej sťažnosti), ústavný súd považuje za vhodné pripomenúť svoj v minulosti už viackrát prezentovaný prístup, že základné práva obsiahnuté v ústave vykladá

v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“).

32. Vychádzajúc z úpravy dohovoru a jeho dodatkov, možno v zásade právo na súkromie rozdeliť na dve oblasti, a to právo na súkromný život a právo na rodinný život. Podľa obsahového zamerania judikatúry ESLP možno potom právo na súkromný život vymedziť ako a) zákaz zhromažďovania a úschovy osobných údajov, b) práva spojené s menšinovou sexuálnou orientáciou, c) ochranu obydlia a domovú slobodu a d) ochranu korešpondencie a tajomstva dopravovaných správ.

33. Legalita zásahu štátu do práva na súkromie znamená, že zásah je možný len na základe zákona, resp. platného právneho predpisu, pričom pri posudzovaní splnenia tejto podmienky sa vychádza z toho, či bola rešpektovaná dostupnosť (verejné publikovanie právneho predpisu) a predvídateľnosť zákona. V rámci podmienky predvídateľnosti zákona judikatúra ESLP zdôrazňuje potrebu konkretizovania prostriedkov, ktorými štát disponuje pri zasahovaní do práv chránených čl. 8 dohovoru, teda kladie dôraz na kvalitu relevantnej právnej úpravy.

34. Podmienka legitímnosti vyžaduje, aby opatrenie umožňujúce zásah štátu do práva na súkromie zodpovedalo cieľu odôvodňujúcemu jeho legitimitu, ktorým môžu byť len záujmy výslovne špecifikované dohovorom, a to záujem štátu (z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti), záujem spoločnosti (z dôvodu ochrany zdravia alebo morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny) a záujem jednotlivcov (z dôvodu ochrany ich práv a slobôd).

35. Kritérium proporcionality zásahu znamená dodržanie rovnováhy vo vzťahu medzi právom jednotlivca na súkromie a výberom prostriedkov, ktorými štát disponuje pri plnení legitímneho cieľa. Pri ich výbere je limitovaný tým, že zásah do práva na súkromie je možný len vtedy, keď je to nevyhnutné, a vykonať ho možno len v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť. V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval, že zásah do základného práva alebo slobody musí zodpovedať naliehavej spoločenskej potrebe a musí byť primeraný sledovanému legitímnemu cieľu a zároveň pri určovaní rozsahu obmedzenia je dôležité zohľadniť aj podstatu práva, ktoré sa má obmedziť (I. ÚS 13/00, IV. ÚS 210/2020). V záujme rešpektovania princípu proporcionality ESLP navyše zvýraznil potrebu selektovať z viacerých dostupných možností pre dosiahnutie cieľa možnosť primeranú a zaručujúcu potrebnú rovnováhu medzi právom jednotlivca na súkromie a záujmami štátu (Peck proti Spojenému kráľovstvu z 28. 1. 2003).

36. Obdobne z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom, t. j. musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality (I. ÚS 4/02, I. ÚS 36/02, I. ÚS 193/03, m. m. II. ÚS 403/2013, II. ÚS 386/2014, II. ÚS 184/2015, II. ÚS 78/2019, IV. ÚS 66/2019, II. ÚS 121/2020).

37. Z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti napadnutého príkazu okresného súdu a naň nadväzujúcej domovej prehliadky s ústavou bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či bol zásah do domovej

množstvách, ktoré boli určené na vykonávanie príjmov z trestnej činnosti. Podozrivou osobou z uvedenej trestnej činnosti je aj brat [REDACTED] [REDACTED] Ukrajiny [REDACTED].».

41. Predošlými úkonmi právnej pomoci malo byť okrem iného tiež zistené, že sťažovateľ a jeho manželka [REDACTED] majú na území Slovenskej republiky vo vlastníctve aj byt. Na základe skôr uvedených skutočností sa protikorupčný úrad, ktorý vec vyšetroje, dôvodne domnieval, že v predmetnej nehnuteľnosti sa môžu nachádzať predmety a doklady v písomnej a/alebo elektronickej podobe, týkajúce sa vytvorenia a činnosti už uvedených nerezidentských kontrolovaných podnikov, ktoré sú relevantné pre vyšetrovanie vedené na Ukrajine. Taktiež malo byť zistené, že sťažovateľ „si v rôznych časoch osobne otváral účty nerezidentských spoločností [REDACTED] (Cyperská republika), [REDACTED] (Seychelská republika), a [REDACTED] (Britské Panenské ostrovy) v bankových inštitúciách a na bankové doklady pripájal potrebné podpisy a odtlačky pečiatok uvedených spoločností. Okrem toho [REDACTED] otváral v bankových inštitúciách účty iných nerezidentských podnikov, ktoré boli tiež príjemcami finančných prostriedkov od spoločností [REDACTED] (Cyperská republika), [REDACTED] (Seychelská republika), [REDACTED] (Britské Panenské ostrovy), a to spoločnosti [REDACTED] (Cyperská republika), [REDACTED] (Cyperská republika) a [REDACTED] (Cyperská republika)“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa protikorupčný úrad domnieval, že sťažovateľ má k dispozícii predmety a doklady už uvedených spoločností, ktoré sa používali pri otváraní príslušných bankových účtov, ako aj ďalšie predmety a doklady, ktoré môžu byť relevantné pre trestné konanie vedené na Ukrajine.

42. Zároveň malo byť zistené, že sťažovateľ opustil územie Ukrajiny 27. októbra 2015 a 31. júla 2016 mu bolo udelené povolenie na pobyt na území Slovenskej republiky pod číslom RA1997117. Na základe lustrácie v registri obyvateľov Slovenskej republiky bolo zistené, že sťažovateľ má trvalý pobyt prihlásený na adrese [REDACTED], od 14. januára 2021, na ktorej by sa mal zdržiavať.

43. Okresný súd vydal napadnutý príkaz na podklade nasledujúcich zistení:

I. Skutky, pre ktoré je na Ukrajine v predmetnej veci vedené trestné konanie, sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom tieto by bolo možné kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona.

II. Súčasťou dožiadania protikorupčného úradu bolo aj súdne rozhodnutie Vrchného protikorupčného súdu Ukrajiny spisovej značky 991/1291/20 z 12. februára 2020, právoplatné toho istého dňa, spolu s opravným rozhodnutím Vrchného protikorupčného súdu Ukrajiny spisovej značky 991/1291/20 zo 17. júna 2020, právoplatné 23. júna 2020, obsahom ktorých je povolenie na vykonanie domovej prehliadky v predmetnom byte. Predmetom opravného rozhodnutia bolo odstránenie obmedzenej platnosti rozhodnutia z výroku pôvodného rozhodnutia. Z tohto súdneho rozhodnutia vyplýva dôvodnosť realizácie domovej prehliadky v určenom objekte z dôvodu existujúceho dôvodného podozrenia, že v predmetnom byte sa nachádzajú veci.

III. Sudca pre prípravné konanie pred vydaním napadnutého príkazu skúmal dostupnosť iných opatrení na získanie vecí dôležitých pre trestné konanie z predmetného bytu/objektu, zistil pritom, že „nie je možné vykonať iné opatrenia smerujúce k ustáleniu miesta, kde sa hľadané veci nachádzajú, nakoľko by hrozilo riziko zmarenia ostatných procesných úkonov. Vykonaním úkonu bude možné vykonať vstup do označeného priestoru, a zároveň v prípade nájdania vecných dôkazov, prípadne iných dôkazov, tieto zaistiť, prípadne ich získať. Zároveň sa v uvedenej veci nedá vylúčiť, že pri vykonaní danej domovej prehliadky nebudú nájsené aj iné veci, majúce so stíhaným skutkom súvis.“.

44. Ústavný súd napadnutý príkaz okresného súdu už v minulosti podrobil ústavnému prieskumu z hľadiska jeho konformity so základným právom na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy. Urobil tak na základe ústavnej sťažnosti manželky sťažovateľa [REDAKOVANÉ], ktorú ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 347/2022 uznesením z 28. júna 2022 odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

45. V aktuálnej veci sťažovateľa ústavný súd nezistil žiaden dôvod, ktorý by opodstatňoval potrebu odchyliť sa od záverov prijatých v uznesení č. k. IV. ÚS 347/2022-15 z 28. júna 2022. Najmä pokiaľ ide test legality, legitimacy a proporcionality napadnutého príkazu vo vzťahu k zásahu do základného práva sťažovateľa podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd v plnom rozsahu poukazuje za odôvodnenie svojho predchádzajúceho rozhodnutia z 28. júna 2022, v ktorom uviedol, že v danom prípade k zásahu do nedotknuteľnosti obydlia došlo na zákonomnom podklade, a to § 99 a nasl. Trestného poriadku, pričom tento zásah sledoval legitímny cieľ – verejný záujem na odhalení trestnej činnosti (získanie dôkazov o páchaní majetkovej trestnej činnosti nachádzajúcich sa v obydlí podozrivej osoby, ktorou bol sťažovateľ). Zároveň v rámci skúmania hľadiska legality nebolo možné opomenúť, že okresný súd pristúpil k vydaniu napadnutého príkazu na podklade návrhu okresnej prokuratúry, ktorému predchádzala žiadosť o právnu pomoc protikorupčného úradu adresovaná generálnej prokuratúre a postupu v rámci medzinárodnej právnej pomoci realizovanej na podklade § 537 ods. 1 a § 539 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s Európskym dohovorom o vzájomnej pomoci v trestných veciach z 20. apríla 1959 a Dohovorom Organizácie spojených národov proti korupcii z 31. októbra 2003. Hľadisko legality bolo teda v posudzovanom prípade naplnené v dvoch rovinách, v prvej to je § 99 a nasl. Trestného poriadku, keď domová prehliadka je jedným z dôkazných prostriedkov podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku a informácie, poznatky ňou získané sú dôkazmi uplatniteľnými v trestnom konaní, a v rovine druhej to je § 537 ods. 1 v spojení s § 539 ods. 1 Trestného poriadku, a to výkon dožiadania cudzieho štátu v zmysle medzinárodných zmlúv.

46. Ďalším posudzovaným kritériom bolo hľadisko legitimacy vykonaného zásahu v podobe účelu, resp. cieľa, pre ktorý došlo k zásahu do základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy, ktorý mal byť naplnený v dvoch rovinách. V prvej rovine malo byť hľadisko legitimacy naplnené potrebou vykonania dožiadania orgánu cudzieho štátu v rámci medzinárodnej právnej pomoci a v druhej rovine je tým účelom potreba zabezpečenia dôkazov dokumentujúcich a objasňujúcich stíhanú trestnú činnosť v písomnej a inej podobe.

47. Posledným skúmaným kritériom (ktorému ústavný súd v rozhodnutí z 28. júna 2022 podrobil napadnutý príkaz) bolo hľadisko proporcionality aplikované pri posudzovaní zásahov do súkromia, ktoré vyžaduje adekvátne vyváženie dvoch navzájom si konkurujúcich záujmov, v danom prípade garancie domovej slobody (nedotknuteľnosť obydlija) dotknutej osoby na jednej strane a verejného záujmu na dokumentovaní (prípadne odhalení ďalšej) trestnej činnosti a realizácie dožiadania cudzieho štátu v rámci medzinárodnej právnej pomoci v trestných veciach podľa medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, na strane druhej. Sťažovateľ (podobne ako jeho manželka v jej ústavnej sťažnosti) argumentoval, že v jeho prípade bolo nariadenie a vykonanie domovej prehliadky neprimeraným zásahom do jeho práva na rešpektovanie súkromia a obydlija, v postupe okresného súdu pri vydaní napadnutého príkazu nebolo rešpektované hľadisko proporcionality a napadnutý príkaz bol vydaný na základe nelegálnych zákonných podkladov.

48. Z dôvodu vzájomnej podmienenosti kritéria legitimacy a proporcionality (posúdenie samotného účelu domovej prehliadky a skutočnosti, či bolo možné tento účel dosiahnuť menej invazívnymi prostriedkami vzhľadom na maximálny rešpekt k dotknutému základnému právu) ústavný súd posudzoval obidve kritériá spoločne.

49. Po preskúmaní napadnutého príkazu okresného súdu a zápisnice o vykonaní domovej prehliadky zo 17. augusta 2021 ústavný súd v predošlom uznesení z 28. júna 2022 konštatoval, že napadnutý príkaz nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle, resp. arbitrárnosti. Pred vydaním napadnutého príkazu okresný súd v prvom rade ustálil v rámci pravidla reciprocity, či trestná činnosť stíhaná ukrajinskými orgánmi, je trestnou činnosťou aj na území Slovenskej republiky. Zistil pritom, že to tak je a že je možné ju podľa právneho poriadku Slovenskej republiky právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona. Ďalej okresný súd uviedol, že kompetentný orgán dožadujúceho štátu, teda Vrchný protikorupčný súd Ukrajiny, vydal rozhodnutie č. k. 991/1291/20 z 12. februára 2020 v spojení s opravným rozhodnutím zo 17. júna 2020 právoplatným 23. júna 2020, ktorých obsahom bolo povolenie na vykonanie domovej prehliadky v dotknutom byte. Napokon okresný súd konštatoval v rámci pravidla proporcionality nemožnosť zabezpečenia vecí dôležitých pre trestné konanie z predmetného bytu inak ako na podklade domovej prehliadky, pritom špecifikoval, aké veci majú byť v rámci domovej prehliadky zabezpečené, najmä *„originály a kópie dokladov v papierovej a/alebo elektronickej forme, týkajúce sa hospodárskej činnosti [redacted] Ukrajiny“* a ďalších konkrétne označených spoločností a ďalej *„predbežné záznamy, magnetické, optické a elektronické nosiče, zápisníky, diáre, počítačové vybavenie, notebooky, prenosné nosiče, pevné disky, komunikačné prostriedky (mobilné telefóny, tablety) a SIM karty (moduly identifikácie mobilných predplatiteľov), na ktorých sú uložené informácie o okolnostiach trestného činu, ktorý je predmetom vyššie špecifikovaného trestného konania vedeného Národným protikorupčným úradom Ukrajiny, vrátane osobnej korešpondencie a iných osobných záznamov týkajúcich sa okolností tohto trestného činu“*.

50. Okresný súd teda pred vydaním napadnutého príkazu nielenže dodržal zákonný postup pri výkone medzinárodnej právnej pomoci v trestných veciach (predovšetkým skúmanie podmienky reciprocity, nariadenie domovej prehliadky súdnym orgánom dožadujúceho štátu ako úkonu, ktorý má byť v rámci dožiadania vykonaný), ale aj poskytol dostatočné dôvody vo vzťahu k jej účelu

spočívajúce v zabezpečení dôkazov dokumentujúcich podozrenie z páchania trestnej činnosti, ktoré nebolo možné zabezpečiť pre potreby trestného konania menej invazívnymi prostriedkami trestného konania. V tejto súvislosti považoval ústavný súd za potrebné zvýrazniť, že podstata vykonania domovej prehliadky nespočíva len v zabezpečení písomnosti kvôli preukázaniu jej objektívnej existencie ako takej, prípadne na účel oboznámenia sa s jej obsahom, ale najmä v tom, že sa u dotknutej osoby (v jej obydli) vôbec nachádza, a to práve na účely spáchania trestného činu, resp. v súvislosti s ním (III. ÚS 291/2018, IV. ÚS 66/2019, II. ÚS 78/2019, IV. ÚS 210/2020). Teda okresný súd v napadnutom príkaze podľa názoru ústavného súdu poskytol dostatočnú špecifikáciu podmienok, za akých bude vykonaná domová prehliadka, vrátane vymedzenia osôb, ktoré domovú prehliadku vykonajú (vyšetrovateľa, príslušníkov odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I vrátane tlmočníka z jazyka ukrajinského do jazyka slovenského, kriminalistického technika, a to za prítomnosti štyroch príslušníkov Národného protikorupčného úradu Ukrajiny), tiež špecifikoval veci dôležité pre trestné konanie, pre ktorých možnosť výskytu v predmetnom byte sa aj pristúpilo k nariadeniu domovej prehliadky. Napokon dostatočne ozrejmil dôvody vedúce k nariadeniu domovej prehliadky spočívajúce okrem vedeného trestného stíhania aj v sťažovateľovom dlhodobom zdržovaní sa mimo územia Ukrajiny. Odvodenie z týchto skutočností aj reálnej možnosti výskytu (uloženia) hľadaných účtovných a iných dokladov v písomnej, elektronickej a inej podobe v predmetnom byte je vecne logické a nemožno mu vytknúť charakter nepodloženej hypotézy. Podkladovou náležitosťou vedúcou okresný súd k nariadeniu domovej prehliadky bolo jej prvotné nariadenie Vrchným protikorupčným súdom Ukrajiny a oficiálna žiadosť ukrajinskej strany o právnu pomoc adresovaná generálnej prokuratúre. Popri dôvodoch domovej prehliadky podľa § 99 Trestného poriadku bol teda okresný súd povinný zohľadniť v rámci svojho postupu aj žiadosť ukrajinskej strany o medzinárodnú právnu pomoc tak, ako to predpokladajú medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná, a tak, ako to aj ustanovuje § 537 ods. 1 v spojení s § 539 ods. 1 Trestného poriadku pre výkon dožiadania cudzieho štátu v zmysle medzinárodných zmlúv.

51. Podstatné pre posúdenie veci teda bolo, že napadnutý príkaz okresného súdu predostrel dostatočné argumenty osvedčujúce dôvodné podozrenie (nie absolútnu istotu) o prítomnosti veci dôležitej pre trestné konanie v dotknutom obydli. Potenciálne relevantné dôkazy – účtovné dokumenty a iné nosiče informácií súvisiacich s trestnou činnosťou nebolo možné zabezpečiť inak ako domovou prehliadkou v byte patriacom sťažovateľovi a jeho manželke. Rozsah domovej prehliadky bol príkazom súdu náležite limitovaný a z obsahu zápisnice o vykonanej prehliadke jasne vyplýva, že samotnému vykonaniu prehliadky predchádzala výzva na dobrovoľné vydanie vecí v zmysle § 104 Trestného poriadku, ktorej nebolo vyhovené. Prehliadka bola vykonaná za účasti nestrannej osoby. Z napadnutého príkazu okresného súdu vyplýva, že štyria príslušníci protikorupčného úradu mali oprávnenie byť prítomní pri výkone domovej prehliadky z dôvodu podmienok podľa § 540 ods. 3 Trestného poriadku. Toto bol sumár faktorov, ktoré podľa názoru ústavného súdu (uvedeného aj v odôvodnení uznesenia č. k. IV. ÚS 347/2022 z 28. júna 2022) svedčili v prospech záveru o primeranosti vykonaného zásahu. Oproti nim stojí potenciálne možný negatívny dopad vykonaného zásahu na povest' sťažovateľa a jeho manželky v ich okolí, čo je následok nevyhnutne spojený s domovou prehliadkou vykonávanou v bytovom dome obývanom okrem sťažovateľa komunitou susedov. Početná skupina na prvom mieste uvedených faktorov však

celkom jednoznačne posúva celkové hodnotenie situácie v prospech primeranosti vykonaného zásahu a dôsledného materiálneho uplatnenia princípu proporcionality.

52. Ústavný súd v odôvodnení svojho uznesenia z 28. júna 2022 tiež uviedol (a v aktuálnej záležitosti sťažovateľa to platí rovnako), že v prípade vecí, ktoré mohli sťažovateľa usvedčiť zo spáchania trestnej činnosti, keď sú pri domovej prehliadke vymedzené rámcovo, aj keď so zameraním na skutky, ktoré sú predmetom trestného stíhania, je sťažovateľom (tam manželkou sťažovateľa) namietaná alternatívna možnosť vydania týchto materiálov (žiadosťou mimo domovej prehliadky) vecne neopodstatnená. Ústavný súd opakuje, že nemožno očakávať (a ani nárokovno žiadať) usvedčenie páchatel'a, či už ním samotným, alebo zo strany jeho manžela (inej blízkej osoby). V tomto kontexte sú obmedzené aj možnosti realizácie predchádzajúcej výzvy pred výkonom domovej prehliadky (§ 104 Trestného poriadku). Nemožno rovnako ponechať na úvahe vlastníka bytu, ktorú časť listinnej či inej dokumentácie, komunikačných prostriedkov a nosičov dať orgánu vykonávajúcemu prehliadku vydať s tým, že tento od výkonu domovej prehliadky na uvedenom základe upustí. S popísanou okolnosťou (ako so zjavnou neúspešnosťou) dokonca Trestný poriadok počíta aj ako s možnosťou podmieňujúcou nevykonanie postupu spojeného z predchádzajúcou výzvou (§ 104 ods. 2 Trestného poriadku). Je pritom možná aj kombinácia predchádzajúcej výzvy a aj pri jej vyhovení vykonania domovej prehliadky, keď nemožno, najmä pri druhovo vymedzených veciach, konštatovať, že účel domovej prehliadky bol ich predbežným vydaním naplnený (teda že ich výskyt v priestoroch prehliadky v rozsahu dobrovoľného vydania je konečný). Napokon, keďže ide o inkriminujúce materiály, je v obdobných prípadoch potrebné hľadať ich aj v priestore možného úkrytu predmetných dôkazov, napríklad medzi osobnými vecami.

53. Ako už bolo uvedené, tieto ústavným súdom prijaté závery v uznesení č. k. IV. ÚS 347/2022 z 28. júna 2022 sa v plnom rozsahu vzťahujú aj na aktuálnu vec sťažovateľa, keďže išlo o prieskum toho istého rozhodnutia – príkazu na domovú prehliadku okresného súdu z hľadiska tých istých ústavných záruk.

54. Ústavný súd v spomenutom rozhodnutí reagoval aj na námietku týkajúcu sa značného časového rozdielu (posunu) medzi nariadením domovej prehliadky a jej výkonom a v tejto súvislosti konštatoval absenciu takej príčinnej súvislosti medzi týmito námietkami a napadnutým príkazom okresného súdu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala vysloviť porušenie v ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu. Aj tento záver možno vzťahovať na tú istú námietku sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti. K uvedenému je potrebné doplniť, že ani sťažovateľom namietaný dlhší časový odstup pod podania žiadosti o právnu pomoc po jej realizáciu (15 mesiacov) nemožno samo osebe hodnotiť ako porušenie ústavou zaručených základných práv. K zániku opodstatnenosti takéhoto úkonu, akým je domová prehliadka, nedochádza plynutím času, ale napríklad prezradením prípravy jeho vykonania osobe týmto úkonom dotknutej.

55. K ďalším námietkam, ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predostrel a neboli predmetom prieskumu ústavného súdu z hľadiska požadovanej ochrany základných práv v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 347/2022, ústavný súd uvádza, že takisto nie sú spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť napadnutého príkazu okresného súdu.

56. K tvrdeniu sťažovateľa o zásahu do jeho základného práva akceptovaním nepravdivých skutkových tvrdení a aktivít protikorupčného úradu okresným súdom ústavný súd uvádza,

že povinnosť, ale ani oprávnenie okresného súdu skúmať skutkové okolnosti trestného konania vedeného orgánom cudzieho štátu nezodpovedá príslušným ustanoveniam Trestného poriadku ani ustanoveniam relevantných medzinárodných zmlúv (najmä Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach), ktoré pri svojom rozhodovaní o nariadení domovej prehliadky aplikoval. Pokiaľ okresný súd nezistil nedostatky spočívajúce v nesplnení predovšetkým formálnych náležitostí dožiadania, tak ako ich vyžaduje príslušná právna úprava (pozri napr. čl. 14 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach), nie je dôvod odmietnuť poskytnutie právnej pomoci (s výnimkou prípadov uvedených v čl. 2 uvedeného dohovoru). Preskúmanie materiálnej stránky dožiadania by za určitých okolností mohlo predstavovať neprípustný zásah do právomocí orgánov cudzieho štátu vykonávajúcich trestné konanie. Preto ak sťažovateľ bol presvedčený, že v žiadosti o právnu pomoc uvádzané tvrdenia nezodpovedajú skutočnosti, bolo príhodné z jeho strany obrátiť sa v tejto súvislosti na príslušné orgány verejnej moci Ukrajiny, ktorých oprávnenia zodpovedajú požadovanej ochrane práv sťažovateľa.

57. Ten istý záver je potrebné prijať aj k sťažovateľom predstretému tvrdeniu o Ústavným súdom Ukrajiny vyslovenej neústavnosti spôsobu kreovania funkcie riaditeľa žiadost' podávajúceho protikorupčného úradu. A ak aj (ako tvrdí sťažovateľ) k odstráneniu protiústavného stavu v tejto otázke nedošlo, okresný súd na túto okolnosť nemal žiaden reálny dosah v zmysle možnosti odmietnutia vykonania dožadovaného úkonu právnej pomoci z tohto dôvodu. Riešenie tejto otázky je opäť výlučne v kompetencii príslušných orgánov Ukrajiny. Rovnako opravné rozhodnutie Vrchného súdu Ukrajiny zo 17. júna 2020, ktorým tento súd upravil účinnosť svojho rozhodnutia z 12. februára 2020 a ktorým bol úkon nariadený, nepodlieha prieskumnému oprávneniu okresného súdu z hľadiska jeho zákonnosti a to zvlášť za situácie, keď toto bolo vydané podľa právneho poriadku cudzieho štátu k tomu povolaným orgánom verejnej moci. V súvislosti s výčitkou sťažovateľa, že v čase podania žiadosti protikorupčným úradom nebolo označené rozhodnutie Vrchného protikorupčného súdu Ukrajiny právoplatné, ústavný súd len poznamenáva, že v čase vydania napadnutého príkazu na domovú prehliadku, ako aj podania návrhu okresnou prokuratúrou tento „nedostatok“ evidentne nepretrvával. Uvedené sťažovateľom namietané okolnosti teda zjavne nemohli mať neakceptovateľný dopad na jeho základné práva podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy ani na základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

58. V súvislosti s účasťou štyroch pracovníkov (príslušníkov) protikorupčného úradu pri výkone domovej prehliadky sťažovateľ vniesol dve námietky. Prvá spočívala v tvrdení, že okresný súd neuvedením konkrétnych mien týchto pracovníkov v príkaze, ktorých prítomnosť pri výkone domovej prehliadky bola na základe napadnutého príkazu umožnená, konal v rozpore so zákonom, a podstatou druhej námietky bolo, že v zmysle § 540 ods. 3 Trestného poriadku je takáto prítomnosť možná iba na základe súhlasu prokurátora. Súd udeľuje takýto súhlas v prípade, ak bude úkon sám vykonávať. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd tento úkon právnej pomoci nevykonával, preto podľa zmieneného § 540 ods. 3 Trestného poriadku nemal „povoľovať“ prítomnosť týchto pracovníkov.

59. Ústavný súd k týmto námietkam uvádza, že povinnosť súdu konkretizovať osoby (zástupcov cudzích orgánov) prítomných pri úkone právnej pomoci priamo v príkaze na vykonanie domovej prehliadky z ustanovení Trestného poriadku ani Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach nevyplýva. V tomto smere ide o ničím nepodložené presvedčenie sťažovateľa o porušení zákona. Pokiaľ nevznikla pochybnosť o tom, či na úkone zúčastnené osoby boli reálnymi

pracovníkmi protikorupčného úradu, neexistuje dôvod spochybňovať vykonanie domovej prehliadky. Ak by aj taká pochybnosť vznikla, nemožno takéto pochybenie pripísať „na vrub“ okresnému súdu a ním vydanému príkazu.

60. K druhej námietke sťažovateľa týkajúcej sa prítomnosti zástupcov cudzieho orgánu na úkone právnej pomoci ústavný súd uvádza, že zo spisového materiálu zabezpečeného v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 347/2022 vyplýva, že s prítomnosťou štyroch pracovníkov protikorupčného orgánu pri výkone domovej prehliadky príslušná prokurátorka okresnej prokuratúry súhlasila, keď v samotnom odôvodnení návrhu na vydanie príkazu na domovú prehliadku uviedla, že „*Účasť štyroch vyšetrovateľov Národného protikorupčného úradu Ukrajiny na predmetnom úkone bude prokurátorkou Okresnej prokuratúry Bratislava I povolená osobitným opatrením bezprostredne po vydaní príkazu súdu.*“, a zároveň navrhovala vydať príkaz v tom znení (výroku), v akom bol okresným súdom reálne vydaný. Z takto formulovaného návrhu nemohol mať okresný súd žiadnu pochybnosť o splnení zákonnej podmienky vyžadovanej § 540 ods. 3 Trestného poriadku (ktorou bol súhlas prokurátora) a podľa názoru ústavného súdu znenie výroku príkazu okresného súdu v časti definujúcej, ktoré osoby (okrem osôb ktoré ju vykonajú) sa prehliadky zúčastnia, nemožno považovať za súhlas v zmysle označeného ustanovenia Trestného poriadku s prítomnosťou zástupcov cudzích orgánov na úkone (alebo slovami sťažovateľa za „povolenie“), ale za determináciu podmienok, za akých tento úkon bude vykonaný. Ani v tomto ohľade nemožno príkaz okresného súdu považovať za neprípustne zasahujúci do základných práv sťažovateľa.

61. O účelovosti oboch predošlých námietok sťažovateľa svedčí podľa názoru ústavného súdu aj ich istá vzájomná nekompatibilita. Na jednej strane sťažovateľ namieta, že okresný súd v príkaze neoznačil mená zástupcov cudzích orgánov, ktorým účasť na úkone umožnil, a na druhej strane tvrdí, že ich účasť nemal „povoľovať“ okresný súd.

62. Napokon k zvyšným námietkam sťažovateľa ústavný súd uvádza, že považuje za neadekvátne, aby v odôvodnení rozhodnutia takého významu, akým je rozhodnutie o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, bližšie ozrejmoval sťažovateľovi, resp. jeho kvalifikovanej právnej zástupkyňi, že zjavná chyba v písaní (ako v tomto prípade uvedenie označenia čl. 4 ods. 5 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach v odôvodnení príkazu namiesto čl. 4 a čl. 5 tohto dohovoru), neúplnosť označenia skutkovej podstaty trestného činu v rozhodnutí, ktoré nie je meritórnym rozhodnutím o vine a treste dotknutej osoby [v tomto prípade uvedenie, že trestné konanie na Ukrajine je vedené pre trestné činy, ktoré sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a bolo ich možné považovať okrem iného aj za obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona, a to bez uvedenia základnej skutkovej podstaty podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona], ako aj evidentne nesprávne chápanie možno gramaticky nešťastne zvolenej formulácie vety v odôvodnení rozhodnutia, avšak za situácie, keď z kontextu odôvodnenia rozhodnutia je zjavne dedukovateľný význam predmetnej vety (v danej veci v odôvodnení uvedená veta, že sa „*nedá vylúčiť, že pri vykonaní danej domovej prehliadky nebudú nájdené aj iné veci, majúce so stíhaným skutkom súvis*“), nie sú okolnosťami, ktoré by samy osebe boli spôsobilé prívodiť nezákonnosť príkazu na domovú prehliadku a v nadväznosti na to spôsobiť neprípustný zásah do základných práv sťažovateľa. Ide o pochybenia, ktoré rozhodne nedosahujú kvalitu ústavnoprávneho rozmeru s následkom možného vyslovenia porušenia základných práv.

63. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti a okolnosti danej veci ústavný súd konštatuje, že napadnutý príkaz okresného súdu zodpovedá všetkým požiadavkám, ktoré ústava v ustanoveniach čl. 21 ods. 1 a 2 a v čl. 46 ods. 1 na takéto rozhodnutie kladie. Rozhodne ho nemožno považovať na neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak ústavne neakceptovateľné. Okresný súd sa v rámci svojich oprávnení riadne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie o nariadení vykonania domovej prehliadky relevantnými tak skutkovými, ako aj právnymi otázkami zaoberal a dostatočne presvedčivo ich zodpovedal.

64. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

65. Na podklade všetkých uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru o absencii príčinnej súvislosti medzi napadnutým príkazom okresného súdu č. k. 8Tp/52/2021-2-V-OSBAI zo 6. augusta 2021 a namietaným porušením základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

66. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu